

— Конче, мило конче, много ли ти е тежко? Много ли те боли?

А то повдигна уши, заслуша се и ме погледна право въ очитѣ . . .

О, какъвъ погледъ бѣше това! Не, азъ никога не съмъ виждала човѣшки очи съ толкова болка, съ толкова неиздържимо страдание . . .

И, както галѣхъ муцунката му, то изви езика си и близна ржката ми . . . Две едри, много тежки сълзи се търколиха изъ очитѣ на бедното, измжчено животно.

Не зная, дали то искаше да цѣлуне моята ржка и да ми благодари. Но сега, когато виждамъ претоварени коли, и чувамъ, какъ камшикътъ плющи върху потрепващитѣ мяса на коня, или пъкъ чувамъ, какъ на нѣкое впрѣгнато добиче коститѣ изпращаватъ подъ тежкия ударъ на остена, азъ всѣкога съзирамъ въ тѣхнитѣ очи ония тежки едри сълзи на нещастното конче. Сълзи, които никога нѣма да забравя.

Роза Попова

ОСТЪ И КОЛЕЛО

Остъта и колелото се скарали.

— Азъ, — рекла остъта, — върша всичко. Безъ мене ти само ще се клатушкашъ. И нито педя нѣма да отидешъ напредъ.

— А пъкъ ти безъ мене ще заорешъ по земята и тамъ ще си останешъ.

Огъ дума на дума, стигнали до една тиня.

— Чакай да я науча азъ, — решило колелото и се изплъзнало отъ остъта.

— Чакай да му кажа азъ, коя съмъ, — продумала на себе си остъта и се счупила.

Тинята ги покрила изеднѣжъ и се засмѣла надъ ума имъ:

— Колко коли ще затънатъ въ мене, догдето има като тая остъ и това колело!

Снѣжко-Бѣлодрешко.